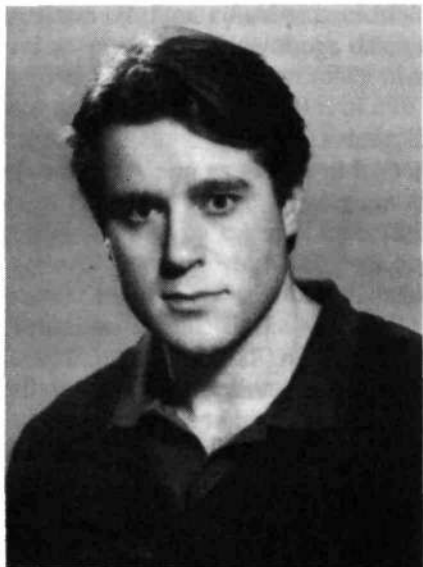

Posvečeno Ladu Fabrisu, ki mi je podaril mali leseni vlakec, s katerim sem se popeljala v Čembad. Tja med Lipico, Kitajsko in Tibet. Ata, mama, ta dežela je tako lepa, da bom verjetno za vedno ostala v njej, zato vaju prosim, da prenehata biti v skrbeh zame. Na tem potovanju mi je kot po čudežu zrasla tudi leva noga.

Jožef
Ropoša

Krvavi poljubi

STARA
TIBETANSKA
MODROST

Ljudje, ki ti očitajo romantičnost
in otroškost
so mrtve sence,
ki so zapustile pot
v obljubljeno deželo.

Posejani so
ob cvetlični poti
kot obcestni kamni,
da ti merijo že prehojeno pot.
A ne boj se,
saj jih je vse manj
čim bliže
dišečemu vrtu prihajaš!

Solza pride sama
 in se usede na vežo
 spodviha krilce
 skoči s padalom obrvi
 in leti
 po zaletišču nosu
 drsi
 na mizici obstane
 štrbunkne
 po poljubih hiti

*

Med je lipa
 cvete diši zvečer
 na kolesu otrok
 se vrača z njive
 obrnjena zemlja
 kipi s svetilke grad
 Ljubljane posejane s temo
 drvijó mušice svetlobe
 pokajo v čelo
 hitečo streho lipovih krošenj
 zrcalijo zelene oči
 v nosnicah vonj mokrega makadama
 v srcu spomin
 rjave luže
 zadaj mama
 nekega maja maja

*

Tiho tiho ga ustavi
 zahrzaj nežno ob oknu postelja
 s toplim mlekom si roke napolni
 stisni se stisni ovoj
 pomagaj lebdeti peči
 v noči podaljšane jeseni
 ti gosti debeli zrak
 hlapljivi ženski tlak
 otrok pobočja zverinjakov
 tolkalo cvetlic cvetlic

nežno nalahno tiho
 telo napolni mrak
 visoko je modro nebo
 daleč je do kopalcev vina
 še malo še neskončno nežno
 in že si tu – in že si tam
 pritiska spanec zadnji pogled

*

LJUBEZEN ti si ženska breztelesna
 ti si ženska sanja
 ti si ženska pesem

iz kamna kras
 iz moškega ženska
 iz vrtnice duh

po zlatu
 po skrivnem nasmehu
 po dežju

vem kdaj bo prišla svetloba
 vem kako se boš pojavila
 vem te ližem te

VINJETE Vsekakor pa sem nov
 jok oklane ženske na stopnišču
 duh zemlje ki prihaja
 mož z mečem v roki

*

V mraku popoldneva
 bobneče kaplje aprila
 v stekleni čaši
 soba hijacint

*

In ko se mi zvečer strga,
 vedi:
 dopoldne sem nesel polno košaro cvetja,
 sredi trga,
 med ljudmi.

*

Ličinka se kobaca
 v kristalni luži

kakšen užitek
 umiti se v sveži vodi
 zdrgniti s sebe
 zveri spomina

*

Ulična svetilka
 ujeta v dolge lase drevesa
 je obraz je ženska

*

starci pravijo da diši po snegu
 zunaj pa še kar naprej nemarno lije dež
 dlesk se uvije v tvoje prsi in izkleše Madono z Jezusom
 in ti si dlesk

*

Mislil na Marjano, ki sem ji obljubil obisk pred dvema tednoma.
 Nisem je obiskal . . . Ona je pesnica in je zaljubljena v vsakega.
 Ona je nesrečna in trpi . . . lahko bi šel k njej

*

Vzela si me iz omare . . .
 tam nisem doma
 belo razpenjeno morje . . .

Ne reci, da me ni.
Kdo pa je potem veter tvoj
in sonce, ko ga ni.

*

Vse je. Vsi smo.
Bili smo. Bomo. Smo.
Nikoli nikogar ni bilo. Nikogar ni.
Nič ne obstaja na poti od pekla do raja.

*

Milan
Štante